

τροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το προτελευταίο άρθρο των εν λόγω οδηγιών, καθώς και από τα άρθρα 5 και 189 της συνθήκης ΕΟΚ·

2. να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα που προβάλλονται είναι παρόμοια προς εκείνα της υποθέσεως C-76/94 ⁽⁵⁾. Η προθεσμία μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο έληξε την 1η Ιανουαρίου 1992.

(1) ΕΕ αριθ. L 224 της 18. 8. 1990, σ. 42.

(2) ΕΕ αριθ. L 85 της 5. 4. 1991, σ. 37.

(3) ΕΕ αριθ. L 206 της 12. 8. 1977, σ. 8.

(4) ΕΕ αριθ. L 224 της 18. 8. 1990, σ. 29.

(5) Βλέπε σελίδα 10 της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1994

(Υπόθεση C-78/94)

(94/C 120/21)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Φεβρουαρίου 1994 προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θέτοντας σε ισχύ τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς
 - την οδηγία 89/662/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 11ης Δεκεμβρίου 1989 σχετικά με τους κτηνιατρικούς ελέγχους που εφαρμόζονται στο ενδοκοινοτικό εμπόριο με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς ⁽¹⁾,
 - την οδηγία 90/425/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1990 σχετικά με τους κτηνιατρικούς και ζωοτεχνικούς ελέγχους που εφαρμόζονται στο ενδοκοινοτικό εμπόριο ορισμένων ζώων ζώων και προϊόντων με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς ⁽²⁾,
 - την οδηγία 90/675/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 10ης Δεκεμβρίου 1990 για τον καθορισμό των βασικών αρχών σχετικά με την οργάνωση των κτηνιατρικών ελέγχων των προϊόντων προελεύσεως τρίτων χωρών που εισάγονται στην Κοινότητα ⁽³⁾,
 - την οδηγία 91/496/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 15ης Ιουλίου 1991 για τον καθορισμό των βασικών αρχών σχετικά με την οργάνωση των κτηνιατρικών ελέγχων των ζώων προελεύσεως τρίτων χωρών που εισάγονται στην Κοινότητα και περί τροποποίησης των οδηγιών 89/662/ΕΟΚ, 90/425/ΕΟΚ και 90/675/ΕΟΚ ⁽⁴⁾,
 - την οδηγία 91/685/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 11ης Δεκεμβρίου 1991 για την τροποποίηση της οδηγίας 80/217/ΕΟΚ σχετικά με τη θέσπιση κοινοτικών μέτρων για την καταπολέμηση της κλασικής πανώλης των χοίρων ⁽⁵⁾,

— την οδηγία 91/687/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 11ης Δεκεμβρίου 1991 για την τροποποίηση των οδηγιών 64/432/ΕΟΚ, 72/461/ΕΟΚ και 80/215/ΕΟΚ όσον αφορά ορισμένα μέτρα σχετικά με την πανώλη των χοίρων ⁽⁶⁾ και

— την οδηγία 91/688/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 11ης Δεκεμβρίου 1991 για την τροποποίηση της οδηγίας 72/462/ΕΟΚ για τα υγειονομικά προβλήματα και τα υγειονομικά μέτρα κατά την εισαγωγή ζώων του βοείου, χοιρείου, προβείου και αιγείου είδους, νωπών κρεάτων ή προϊόντων με βάση το κρέας προέλευσης τρίτων χωρών ⁽⁷⁾

ή/και μη ανακοινώνοντάς τις στην Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το προτελευταίο άρθρο των προαναφερθεισών οδηγιών, καθώς και από τα άρθρα 5 και 189 της συνθήκης ΕΚ·

2. να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα που προβάλλονται είναι παρόμοια προς εκείνα της υποθέσεως C 76/94 ⁽⁸⁾. Οι αντίστοιχες προθεσμίες μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο, που καθορίζονται με τις ως άνω οδηγίες, έληξαν σε διάφορες ημερομηνίες που περιλαμβάνονται στο χρονικό διάστημα από 31 Δεκεμβρίου 1991 μέχρι 1 Ιουλίου 1992.

(1) ΕΕ αριθ. L 395 της 30. 12. 1989, σ. 13.

(2) ΕΕ αριθ. L 224 της 18. 8. 1990, σ. 29.

(3) ΕΕ αριθ. L 373 της 31. 12. 1990, σ. 1.

(4) ΕΕ αριθ. L 268 της 24. 9. 1991, σ. 56.

(5) ΕΕ αριθ. L 377 της 31. 12. 1991, σ. 1.

(6) ΕΕ αριθ. L 377 της 31. 12. 1991, σ. 16.

(7) ΕΕ αριθ. L 377 της 31. 12. 1991, σ. 18.

(8) Βλέπε σελίδα 10 της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Sozialgerichts Frankfurt am Main με Διάταξη της 7ης Φεβρουαρίου 1994 στην υπόθεση Manuel Pinheiro κατά Bundesanstalt für Arbeit

(Υπόθεση C-81/94)

(94/C 120/22)

Με Διάταξη της 7ης Φεβρουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 4 Μαρτίου 1994, το Sozialgericht Frankfurt am Main (22ο τμήμα), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Manuel Pinheiro και Bundesanstalt für Arbeit, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Αντίκειται προς τα άρθρα 72 έως 74 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71 ⁽¹⁾ η διάταξη του άρθρου 27 παράγραφος 1 της συμφωνίας μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως της 6ης Νοεμβρίου 1964 κατά την οποία πορτογάλος υπήκοος διαβιών στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και λαμβάνων ενίσχυση λόγω ανεργίας δεν δικαιούται επιδόματος τέκνων, κατά τα προβλεπόμενα από τον ομοσπονδιακό νόμο περί επιδομάτων τέκνων, για τα διαβιούντα στην Πορτογαλία τέκνα του;

2. Αντίκειται η ρύθμιση αυτή του άρθρου 27 παράγραφος 1 της συμφωνίας προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως που επιβάλλει το άρθρο 3 παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 4 παράγραφος 1 στοιχείο η) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1408/71;
3. Δικαιούται, συνεπώς, πορτογάλος υπήκοος διαβίων στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και λαμβάνων επίδομα ανεργίας, επιδόματος τέκνων, κατά τον ομοσπονδιακό νόμο περί επιδομάτων τέκνων, για τα διαβιούντα στην Πορτογαλία τέκνα του;

(¹) ΕΕ αριθ. L 149 της 5. 7. 1971, σ. 2· ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberlandesgericht Düsseldorf με Διάταξη της 8ης Φεβρουαρίου 1994 στην υπόθεση Andreas Mohringer κατά Centrale zur Bekämpfung Unlauteren Wettbewerbs e. V.

(Υπόθεση C-82/94)

(94/C 120/23)

Με Διάταξη της 8ης Φεβρουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Μαρτίου 1994, το Oberlandesgericht Düsseldorf, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Andreas Mohringer και Centrale zur Bekämpfung Unlauteren Wettbewerbs e. V. που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Συντρέχει περίπτωση «ποσοτικού περιορισμού» ή μέτρον ισοδύναμου αποτελέσματος, απαγορευμένου από το άρθρο 30 της συνθήκης ΕΟΚ, όταν δεν επιτρέπεται σε εγκατεστημένο σε κράτος μέλος φαρμακοποιό και εισαγωγέα φαρμάκων να διαφημίζει προς ιατρούς εγκατεστημένους στο κράτος αυτό την ποσοτικώς απεριορίστη εισαγωγή ενδομητρίων σπειρωμάτων τα οποία δεν είναι εγκεκριμένα και τα οποία ο φαρμακοποιός και εισαγωγέας φαρμάκων εισάγει από άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, όπου μπορούν να τεθούν σε καθεστώς ελεύθερης κυκλοφορίας, ή όταν δεν επιτρέπεται στον φαρμακοποιό και εισαγωγέα φαρμάκων η εκτέλεση τέτοιων παραγγελιών;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Landgericht Darmstadt με Διάταξη της 21ης Φεβρουαρίου 1994 στο πλαίσιο της ποινικής δίκες κατά των 1. Peter Leifer, 2. Reinhold Otto Krauskopf, 3. Otto Holzer

(Υπόθεση C-83/94)

(94/C 120/24)

Με Διάταξη της 21ης Φεβρουαρίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Μαρτίου 1994, το Landgericht Darmstadt, στο πλαίσιο της ποινικής δίκες κατά των 1. Peter Leifer, 2. Reinhold Otto Krauskopf, 3. Otto Holzer, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. α) Έχει το άρθρο 113 της συνθήκης ΕΟΚ την έννοια ότι στο πεδίο εφαρμογής του εμπίπτουν επίσης διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας περί περιορισμού των εξαγωγών προς τρίτες χώρες εμπορευμάτων τα οποία προ-

σφέρονται τόσο για στρατιωτική όσο και για πολιτική χρήση (εμπορεύματα dual-use), όπως τα αναφερόμενα στο μέρος Α, τμήμα Ι, του πίνακα εξαγομένων εμπορευμάτων και στην 52η κανονιστική απόφαση της 14ης Μαΐου 1984 (Bundesanzeiger 91/84) με την οποία προστέθηκε η υπ' αριθ. 1710 ένδειξη στο τμήμα Ι, μέρος Γ του πίνακα εξαγομένων, καθώς και στην 56η κανονιστική απόφαση περί τροποποιήσεως της κανονιστικής αποφάσεως περί εξωτερικού εμπορίου (AWV) με την οποία προστέθηκε το άρθρο 5α στον ΑWV, της 6ης Αυγούστου 1984 (BGBl. 1984 I, σ. 1079), και στην 53η κανονιστική απόφαση περί τροποποιήσεως του πίνακα εξαγομένων με την οποία προστέθηκε το μέρος Δ στο τμήμα Ι του πίνακα εξαγομένων (BGBl. 1984 I, σ. 1080);

- β) Είναι αποκλειστικώς αρμόδια για τέτοιου είδους εξαγωγικούς περιορισμούς τα κοινοτικά όργανα, με την επιφύλαξη βεβαίως τυχόν εξουσιοδοτήσεως των κρατών μελών ή με την επιφύλαξη των προβλεπομένων στη συνθήκη ΕΟΚ εξαιρέσεων;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως:

2. Έχουν τα άρθρα 223 παράγραφος 1 στοιχείο β) και 224 της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και το άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2603/69 του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1969 περί θεσπίσεως κοινού καθεστώτος εξαγωγών (¹) η τελευταία τροποποίηση του οποίου έγινε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3918/91 του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1991 (²) στο εξής: εξαγωγικός κανονισμός), την έννοια ότι επιτρέπουν σε κράτος μέλος την κατ' εξαίρεση θέσπιση νομοθετικών διατάξεων όπως οι περιγραφόμενες στο πρώτο ερώτημα προς περιορισμό των εξαγωγών εμπορευμάτων dual-use;
3. Έχουν να άρθρα 223 παράγραφος 1 στοιχείο β) και 224 της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και το άρθρο 11 του εξαγωγικού κανονισμού την έννοια ότι επιτρέπουν στα κράτη μέλη να θεσπίζουν νομοθετικές διατάξεις κατά τις οποίες,
 - α) το πλήρες βάρος της αποδείξεως ότι τα εμπορεύματα dual-use προορίζονται για πολιτική χρήση, που αποτελεί προϋπόθεση για τη χορήγηση αδειας εξαγωγής, φέρει ο αιτών,
 - β) η άδεια εξαγωγής δεν χορηγείται όταν τα εμπορεύματα αντικειμενικώς προσφέρονται για στρατιωτική χρήση;
4. α) Έχει το άρθρο 1 του εξαγωγικού κανονισμού την έννοια ότι η εξαγωγική ελευθερία που καθιερώνει περιλαμβάνει επίσης την απελευθέρωση από διαδικασίες εγκρίσεως των εξαγωγών και από εσωτερικές ποινικές δίξεις σε περίπτωση παραβάσεως των διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας περί εγκρίσεως των εξαγωγών;
- β) Περιορίζουν την κατά την έννοια του άρθρου 1 του εξαγωγικού κανονισμού εξαγωγική ελευθερία οι ποινικές κυρώσεις που επιβάλλουν τα κράτη μέλη, τις οποίες αυτά δεν έχουν αρμοδιότητα να επιβάλλουν χωρίς εξουσιοδότηση των κοινοτικών οργάνων και υπό την επιφύλαξη των εξαιρέσεων που προβλέπει το άρθρο 11 του εξαγωγικού κανονισμού;
5. α) Έχουν τα άρθρα 223 παράγραφος 1 στοιχείο β) και 224 της συνθήκης ΕΟΚ, καθώς και το άρθρο 11 του εξαγωγικού κανονισμού, την έννοια ότι επιτρέπουν την κατ' εξαίρεση θέσπιση, εκ μέρους των κρατών